

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **P. G.**

skazanego z art. 207 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 5 lutego 2020 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 23 lipca 2019 r., zmieniającego częściowo wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 29 marca 2019 r., kasację wniósł obrońca skazanego P. G., w której zawarł wniosek o wstrzymanie wykonania orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek obrońcy skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Możliwość wstrzymania przez Sąd Najwyższy wykonania orzeczenia – przewidziana przepisem art. 532 § 1 k.p.k. – wiąże się z faktem wniesienia kasacji. Z powyższego wywodzi się, że wskazana instytucja nadzwyczajnego wstrzymania wykonania wyroku, dysponującego przymiotami prawomocności i wykonalności (art. 9 § 1 k.k.w.), ma charakter wyjątkowy, tak jak nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia jest kasacja.

W literaturze i w orzecznictwie Sądu Najwyższego zgodnie przyjmuje się, że podstawę decyzji w przedmiocie wstrzymania wykonania orzeczenia stanowi ocena argumentów nawiązujących do treści wniesionej skargi kasacyjnej, zaś podstaw tych nie należy mylić z podstawami odroczenia wykonania kary (przerwy w karze), takimi jak stan zdrowia skazanego, sytuacja rodzinna, czy inne względy uzasadnione społecznie, albo odnoszące się do osobistych przymiotów skazanego. Jak to wielokrotnie podkreślano, wyjątkowy charakter omawianej instytucji decyduje o tym, że ma ona zastosowanie tylko wówczas, gdy – niezależnie od przyszłego rozstrzygnięcia w przedmiocie kasacji – istnieje szczególnie wysoki stopień prawdopodobieństwa wydania przez Sąd Najwyższy takiego orzeczenia, w świetle którego dalsze wykonywanie zaskarżonego kasacją wyroku byłoby oczywiście niesłuszne, a także wiązało się z możliwością nastąpienia wyjątkowo dolegliwych, a w zasadzie nieodwracalnych dla skazanego skutków.

W świetle powyższego Sąd Najwyższy stwierdził, iż wniosek o zastosowanie instytucji wskazanej w art. 532 § 1 k.p.k. nie zawiera tak doniosłych (o nadzwyczajnym charakterze) okoliczności, które jednoznacznie przemawiałyby za jego uwzględnieniem. We wniosku wskazywano przede wszystkim na to, że w dniu 16 września 2019 r. Sąd I instancji zarządził wykonanie kary pozbawienia wolności. Taka konsekwencja jest jednak nierozzerwalnie związana ze skazaniem i wykonywaniem kary pozbawienia wolności w każdym przypadku. Podobnie ocenić należy pozostałe okoliczności związane z sytuacją majątkową skazanego, a mianowicie hipotetyczną li tylko utratą gospodarstwa rolnego i jedyne go źródła dochodu skazanego oraz uszczuplenia majątku w postaci zmniejszenia ilości krów. Okoliczności te – jak wskazano wyżej – nie należą do podstaw uzasadniających nadzwyczajne wstrzymanie wykonania wyroku. Nie mają one na tyle doniosłego i nieodwracalnego charakteru, by samoistnie dowodzić potrzeby zastosowania wobec skazanego, przepisu art. 532 § 1 k.p.k. Ich analiza może – co najwyżej – uzasadniać przekonanie o tym, że mogą one stanowić (i to też ewentualną) podstawę odroczenia, bądź przerwy w wykonywaniu kary (art. 150 i 153 k.k.w.). Również wstępny ogląd zarzutów podniesionych w kasacji nie prowadzi do wniosku, że uchylenie zaskarżonego wyroku jawi się, jako rozstrzygnięcie najbardziej prawdopodobne.

Nie przesądzając ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii zasadności kasacji, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, iż nie zachodzą w przedmiotowej sprawie wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. i z tych względów orzekł jak na wstępie.